

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozen dne X
státní příslušník Pákistánské islámské republiky
X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 13, Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 8, Praha 8

v řízení o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206807-18/ČJ-2020-010025,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206807-18/ČJ-2020-010025, se ruší.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jímž žalovaná žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem (readmisní dohoda), podepsané dne 12. 11. 2004, s platností od 9. 10. 2005 (č. 102/2005 Sb. m. s.; dále jen „readmisní dohoda“).

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění ze dne 2. 10. 2020, namítl, že napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rakouska, přičemž rozhodla o omezení jeho osobní svobody na dobu 30 dní. Odůvodnění vedlejšího výroku o době zajištění žalobce ovšem v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. Odkázal přitom na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Jestliže podle žalobce Nejvyšší správní soud označil za nepřijatelné odůvodnění rozhodnutí o zajištění odůvodňující dobu zajištění na 90 dnů „s přiblížením k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění“, pak tím spíše nemůže obstát napadené rozhodnutí, v němž jakékoliv odůvodnění doby zajištění absentuje. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námítky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost, což je právě důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že postupovala řádně a bez nedůvodných průtahů, přičemž učinila veškeré možné kroky k tomu, aby zajištění žalobce trvalo co nejkratší dobu. Podle ní nebyla překročena maximální doba možného zajištění a nedošlo k žádné újmě na právech žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Jelikož žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.
6. Soudu je jak z vlastní činnosti, tak z obsahu správního spisu známo, že žalobce byl po vydání napadeného rozhodnutí tzv. přezajištěn, a to rozhodnutím žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. KRPS-206807-39/ČJ-2020-010022-ZZC, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců a že toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 53 A 6/2020-40.

Tyto skutečnosti však nezpůsobují nedostatek procesních předpokladů a nebrání meritornímu projednání žaloby v nyní projednávané věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Azs 182/2018-21, nebo Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, č. j. 53 A 20/2019-55).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle readmisní dohody. Vedlejším výrokem podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu zajištění „na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 20. 08. 2020 do 18. 09. 2020“.
8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná především vychází ze skutečnosti, že žalobce byl dne 20. 8. 2020 hlídkou Policie ČR kontrolován v Ovčárech. Přitom u sebe žalobce neměl cestovní doklad a nebyl držitelem pobytového oprávnění vydaného Českou republikou. Kamion, v jehož nákladovém prostoru se žalobce ukrýval, vjel na území České republiky dne 19. 8. 2020 přes hraniční přechod Mikulov z území Rakouské republiky. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že z území Pákistánu vycestoval do Íránu v zimě 2018 s vědomím rodiny, neměl přitom přesný cíl, pouze chtěl do Evropy. Z Íránu se dostal do Turecka, kde pobýval 8 měsíců a pracoval zde ve společnosti vyrábějící trička. Následně vstoupil do Řecka, kde pobýval 8 až 9 měsíců a pracoval jako zahradník. Následně odcestoval do Srbska, kde pobýval 2 měsíce v táboře a dostal informaci o člověku, který by mu mohl zajistit cestu kamionem do Evropy. Za 300 EUR mu zajistil místo v nákladovém prostoru kamionu, do kterého vlezl na čerpací stanici. Převaděč mu řekl, že řidič kamionu spí v kabině. Kamion žalobce odvezl až do České republiky, kde jej 20. 8. 2020 našla Policie ČR. Ke své osobě žalobce uvedl, že nemá žádné povolení k pobytu ani cestovní doklad ani doklad totožnosti. Je svobodný, v Pákistánu žil s matkou, třemi bratry a třemi sestrami. Otec již zemřel. V Evropské unii je poprvé a nemá zde žádné příbuzné či osoby blízké, žádné vazby nenavázal. Domů do Pákistánu se vrátit nechce, má tam problémy s hnutím Talibán.
9. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla mimo jiné k závěru, že žalobce neoprávněně vstoupil z Rakouské republiky na území České republiky a dne 20. 8. 2020 na jejím území pobýval bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Byly tak naplněny podmínky pro předání podle readmisní dohody. Podle žalované by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je vzhledem k jednání žalobce nedostačující, neboť žalobce nemá na území České republiky hlášený pobyt, nemá zajištěno ubytování, nemá dostatek finančních prostředků na předpokládané náklady spojené s realizací předání, nemá cestovní doklad a není držitelem víza či jiného oprávnění k pobytu; žalobce cestoval vědomě nelegálně, přičemž na území vstoupil v úkrytu. Na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by složil finanční záruku. Pro žalobce není Česká republika jeho cílovou destinací. Uložení zvláštního opatření by byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné.

Posouzení žaloby soudem

10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
11. Podle § 129 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
12. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
13. Žalobce namítá výhradně absenci odůvodnění doby zajištění stanovené napadeným rozhodnutím. Podle žalobce je z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
14. Z judikatury plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61). Zajišťující správní orgán proto musí možné překážky předání podle mezinárodní smlouvy předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je toto předání alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Stejně tak musí zajišťující správní orgán uvést v odůvodnění rozhodnutí o zajištění skutečnosti, pro které nebylo možné předání uskutečnit bez nutnosti zajištění, či jaká překážka předání bez nutnosti zajištění bránila (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2009, č. j. 57 Ca 104/2009-35). Zajišťující správní orgán rovněž musí zvažovat využití mírnějšího opatření a rovněž tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40).
15. V souladu se zásadou proporcionality je proto zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy možné pouze tehdy, nelze-li jeho účelu, tj. realizace předání, dosáhnout jiným způsobem, který v menším rozsahu zasahuje do (základních) práv cizince, a dále pouze v rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu zajištění. Zajišťující správní orgán proto může zasahovat do základního práva cizince na osobní svobodu [srov. čl. 8 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.), čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a čl. 6 Listiny základních práv EU (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02)] jen v nezbytném rozsahu (srov. též § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Podle Nejvyššího správního soudu musí doba zajištění být vždy co nejkratší a musí odpovídat efektivní práci zajišťujícího správního orgánu s transferem zajištěných a jejich individuální situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).
16. Možný zákonný rozsah zásahu do práva cizince na osobní svobodu je mimo jiné vymezen relativně určitou normou obsaženou v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců určující hranici maximální možné délky zajištění (až 180 dnů). Určení konkrétní doby

v rozhodnutí o zajištění je pak věcí správního uvážení zajišťujícího správního orgánu. V přezkumu použití správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda vněm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil ze zákonných mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 A 25/2002-42 uvedl, že „[s]právní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“

17. Aby však soud mohl z uvedených hledisek (zejména nezbytnost rozsahu zásahu do práva cizince na osobní svobodu ve vzájemném vztahu s účelem zajištění) stanovení délky zajištění přezkoumat, musí zajišťující správní orgán své úvahy při stanovení konkrétní délky zajištění v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uvést. Jinými slovy zajišťující správní orgán musí srozumitelně vysvětlit, proč bylo třeba volit právě tu dobu zajištění, kterou v rozhodnutí o zajištění zvolil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 316/2018-60). Tomu však napadené rozhodnutí nevyhovuje, neboť jakýkoliv důvod určení třicetidenní doby zajištění žalobce v jeho odůvodnění chybí. Žalobce proto důvodně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobní bod je proto důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

18. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalované v plném rozsahu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
19. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, neboť zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce neznamena, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a proto by měl právo na náhradu nákladů řízení. Žádné náklady mu však nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
21. Usnesením ze dne 1. 9. 2020, č. j. 48 A 4/2020-15, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví

podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce provedl v řízení jeden účelný úkon právní služby, a to sepsí doplnění žaloby ze dne 2. 10. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Mgr. Lechovský byl ustanoven zástupcem z důvodů, že již dříve iniciativně o své vlastní vůli převzal zastoupení žalobce a že byl s případem seznámen již před svým ustanovením, jak žalobce uvedl v návrhu na ustanovení zástupce. Právní úkon spočívající v převzetí zastoupení tak byl proveden mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované podnikatelské strategie spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu. Za úkon spočívající v převzetí zastoupení nenáleží proto zástupci žalobce odměna. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 714 Kč (21 % z 3 400 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 4 114 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. října 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

